

z nejnícotnějších, v poslední instanci vždy jaksi fatálně spjaté s ponížením. Matečným louhem lidské blízkosti, expresivní elipsou pokrevního spříznění jakož i lidského soubytí a sdílení vůbec je tu lidský pot, obtížný, ale i tklivý a úlevný důkaz, že tu jsme, zajati výhni okamžiku, že na nás svět ještě usilovně doráží a naléhá.

I v další klíčové básni, v delší, jakoby prózou říkané *Brigádě (Za oknem Erben)*, jež je meditací nad otcovými starými dopisy, si pozornost neúprosně vymůže týž motiv. Text dokonce nalezne v mýtu potu své vyústění, jako by za nejzranitelnější tělesností už nebylo kam jít. "Zprvu jsem se divil proč táta pořád posílal/špinavé prádlo... Chtěl ušetřit? /...! Anebo má žena svému muži prát za všech okolností? / Jenom ona má právo vi iět všechny / skvrny / prádlo a šaty zalité krví prachem a potem , ten druhý krunýř /...! Když ten prvý / stvořily zpravidla strupy upenky / která slívala často jeho věčně zpocené tělo / v jednu vědivou housenku /...! tatínku."